

Živijo,

v tem pismu sem vam želela razkriti, od kod je prišla ideja za slikanico *Čarobna omara*. A bolj ko sem tuhtala, manj mi je bilo jasno, potem pa sem se spomnila nečesa drugega. Zgodilo se je pred štiridesetimi leti. Imela sem osem ali devet let in po televiziji so vrteli češkoslovaško nadaljevanko o princesi Arabeli. To je bila fantazija in pol, Arabeli je bil kar naprej za petami zlobni čarovnik Rumburak. Arabela je imela sicer čarobni prstan, a Rumburak je imel plašč, ki te naredi nevidnega. Vsi smo si želeli takega prstana in takega plašča.

Nekega dne mi je sošolka Brigita med odmorom šepnila, da mi bo razkrila skrivnost. Ozrla se je okoli sebe, da bi se prepričala, če sva sami, in zašepetala: »Našla sem ogrinjalo, ki te naredi nevidnega.«

»Hecaš se.«

»Res sem ga našla, ampak če ne verjameš ...«

»Čakaj, kje si ga našla?«

»Na šolskem podstrešju.«

»Kako veš, da te naredi nevidnega? Si ga preizkusila?«

»Sem. Oblekla sem si ga in nisem več videla ne rok ne nog.«

Šolska stavba je bila zelo stara in imela je podstrešje, kamor je bil vstop strogo prepovedan. Vrata, za katerimi so tičale stopnice, ki so vodile na podstrešje, so se skrivala za težko rdečo žametno zaveso. Če je kje tičalo Rumburakovo ogrinjalo, potem je bilo naše šolsko podstrešje kot nalašč za to. Predlagala sem Brigiti, da greva po pouku pogledat, a za nič na svetu ni več hotela tja gor. Toda ogrinjala, ki te naredi nevidnega, ne moreš kar tako prepustiti moljem. Tekla sem vso pot do doma, tam pa celo zgodbo povedala staršem in bratu. Oče se je smejal, češ da kaj takega ni mogoče.

»Pa je!« sem vztrajala.

»Si ga videla?« je vprašal oče.

»Sem,« sem potrdila.

»Pojdi z njo,« je oče rekel bratu, »in poiščita to čarobno ogrinjalo.«

In sva šla. Brat me je gledal izpod čela in odkimaval. V grlu se mi je nabiral cmok, ker ogrinjala v resnici nisem videla. Ampak Brigita je bila tako prepričljiva ... Že sva bila pri šoli, že sva se vzpenjala po kamnitih stopnicah v drugo nadstropje. Že sva smuknila za težko rdečo zaveso, vrata so se škripaje odprla, in ko so se oči privadile mraku, sva zagledala lesene stopnice. Grozljivo. Prav kakor je rekla Brigita. Celo bratu je zastal korak, čeprav je bil štiri leta starejši od mene. Bila sva približno na polovici stopnic, ko se je zgoraj nekaj premaknilo. Duh, sem pomislila. Zaslišali so se težki koraki.

Približevali so se. Brat me je prijel za roko v trenutku, ko nama je v obraz posvetila baterijska svetilka. »Halo, kaj pa vidva tukaj?« je strogo vprašal gromki glas. »Takoj doll!« Ni nama bilo treba dvakrat reči. Za nama je prisopihal hišnik, zamomljal presneta mularija, si ometel pajčevine z glave in zaklenil vrata na podstrešje.

Kdo ve, ali je tisto ogrinjalo še na šolskem podstrešju ali so ga že požrli molji. Čarobna omara bi jo najbrž bolje odnesla.

Pa veliko čarovnije vam želim.

Jana Bauer